

§ 71.

Hovedmanden i et tilfattet Forræderi, kan, selv om han forhindrer Forbrydelsen, ikke fritages for Straf, men ikke vente Nedsættelse i Straffen efter Krigsrettens Skjon.

§ 72.

Krigsfanger, som ere frigivne paa Ordsord, skulle, naar de bryde dette ved at tjene i den fjendtlige Krigsmagt, og de derefter paagribes, straffes paa Livet eller under formildende Omstændigheder med Strafarbejde ikke under 3 Aar. Dersom de paa en mindre virksom Maade handle imod deres Ordsord, anses de med Fængsel eller Strafarbejde indtil 3 Aar.

§ 73.

Den, som under Fægtning eller naar Fægtning forestaar, enten af Feighed først griber Flugten, eller ved Ord eller Tegne forleder Krigsfolk til Flugt eller iøvrigt til at undlade Forsvar, eller i Fjendens umiddelbare Nærhed søger at udbrede Skraef og Norden, skal, naar han er Befalingsmand, have sit Liv forbrudt, og hvis han er Menig, straffes med Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse og Fængsel af anden Grad eller med Strafarbejde; under skjæpende Omstændigheder kan Straffen ogsaa for Menige stige til Livsstraf.

§ 74.

Den, som ellers af Feighed flygter for Fjenden, eller under Fægtning eller naar Fægtning forestaar, søger ved at skjule sig eller paa anden Maade at unddrage sig fra Deltagelse i Faren, eller under Fægtning eller paa Tilbagetog af Frygt for Fare enten kaster Vaaben fra sig, spænder Heste fra Kanoner eller Bogne, eller gjør sig skyldig i lignende pligtfriddig Udfærd, skal anses med Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse, Fængsel, Embeds eller Bestillings Fortabelse eller Strafarbejde. Er derved betydelig Skade stet eller stor Fare opstaaet, kan Livsstraf anvendes.

§ 75.

Den, som under Fægtning, eller naar Fægtning forestaar, uden Befaling af vedkommende Foresatte giver Signal til Overgivelse, skal have sit Liv forbrudt.

§ 76.

Naar den Høistbefalende i en Fæstning, paa et Krigsfartøi eller for en anden Post uden højere Foresattes Befaling eller uden yderste Nød overgiver Fæstningen, Fartøiet eller Posten til Fjenden, og ligesaa naar Anføreren for en Troppesafdeling i aaben Mark overgiver sig til Fjenden, medens han endnu kan forsvare sig eller har Udflugt til at kunne slaa sig igjennem, skal han anses med Embeds Fortabelse, Statsfængsel, Strafarbejde eller Livsstraf.

Den Høistbefalende antages, indtil det Modsatte ophyses, at være straffskyldig efter foranstaaende Bestemmelse, naar han ikke inden Overgivelsen har tagttaget, hvad der i saa Henseende ved Reglementer eller særlig Forholdsordre er fastsat angaaende Afholdelse af Krigsraad eller i andre Maader.

§ 77.

Med samme Straffe, som i § 76 bestemt, anses den Befalingsmand, der iøvrigt ved ikke under Fægtning, eller naar Fægtning forestaar, at rykke frem, saasnart Befaling dertil er givet, eller ved uden Ordre eller Nød at vige tilbage, eller paa anden Maade tilfidsætter den Pligt, som paaligger en tapper Krigsmand i hans Stilling, til at angribe, forfølge eller staa Fjenden, eller forsvare sig mod samme; dog kan Straffen under sæddeles formildende Omstændigheder gaa ned til Fængsel.